

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

10de august 1890.

16de aarg.

Broderlig taalmodighed.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Fyrtaarnet paa Hairevet.

(Af Elias Davison.)

(Slutning.)

Men trods angstten blev Cassy sulken, og der stod onkel Bens tebord dækket foran hende og fristede hende til at tage fat paa maden. Et par taarer blandede sig rigtignok med det kogende vand, hun skjenkede paa tepotten, og da hun selv maatte fremstige den lille bordbøn, som hun ellers altid havde hørt moderen bede, blev det næsten for haardt for hende; dog, maden smagte hende godt, og i en stor krukke ribs-syltetøj, hvoraf onkel Ben altid smurte noget paa sit brød, fandt hun megen trøst. Man kunde da heller ikke være rigtig ulykkelig, naar Murre saadan reiste sig paa bagbenene og paa sit kattesprog tiggede om sin melk.

Men hvor uhyggeligt blev det ikke, da teen var drukken og alt ryddet tilside. Det var blevet saa bælmørkt, at Cassy ikke engang kunde skimte de hvide bølgetoppe, da hun gennem glughullet vilde se ud over havet. Og stormen tog mere og mere til; hvor vilde det ikke blive en slem nat for skibene! De stakkels, fjære-skibe, som stræbte saa haardt efter at naa Vesthavens sikre havn og kun ved fyret blev forhindrede i at strande paa Hairevet.

Men ved denne tanke stod Cassys hjerte pludselig stille, en frygtelig angst greb hende, idet hun huskede paa, at lyset ikke var tændt, og at fyrtaarnet stod der koldt, mørkt og dødt. Na, hvad skulde hun dog gjøre? Van-

ternen blev ellers altid tændt, saasnart solen gik ned, og saa langt Cassy kunde huske tilbage, havde den hver eneste nat sendt sit lys langt ud over havet; dette lys, som var den eneste frelser fra de frygtelige klipper, den eneste veiviser til havnens indløb!

Var hun nødt til at tænde det? — aa, var hun virkelig nødt til det? Skulde hun gaa ene op ad disse frygtelige trapper, hvor vinden hylede som et vildt dyr, der længtes efter sit rov, medens taarnet rystede under de voldsomme vindstød, som om det skulde styrte sammen? Skulde hun ene gaa op i det uhyggelige store lanternerum, med glasvæggene ud mod havet, hvor det var sælt at være selv ved høilys dag og trods onkel Bens beskyttende nærhed. Nei, det var umuligt, hun kunde ikke gaa.

Hun satte sig foran ilden paa den lille, slidte stammel, og idet hun krøb sammen, holdt hun hænderne for ørerne. Der kunde da heller ingen tænke paa, at hun skulde tænde fyret; det var da ikke hendes fejl, at stormen havde forhindret onkel Ben i at komme derud i rette tid; og hvis hun var fulgt hjem med ham, som hun vilde give meget godt til, at hun havde gjort, saa havde der jo slet ingen været paa fyret, og saa kunde det jo ikke være blevet tændt. Hvorfor skulde hun betræde disse frygtelige trapper og dø af angst?

Der kunde da heller ingen skibe være ude i saadan en storm; i det mindste ingen skibe, som havde spor af forstand. En nat, en eneste nat, kunde det da ikke gjøre noget, at lyset ikke blev tændt. Der var da virkelig ingen skibe, som kunde seile i saadan en sjøgang! Cassy sprang ved denne tanke op og krykkede sit ansigt mod den lille rude med en følelse, hun ikke vilde kunne have bekrevet. Var det indbildning, eller saa hun virkelig der ude gennem mørke og storm og regn et lidet svagt lys? Hun for tilbage, som om hun havde faaet et slag, og faldt paa knæ ved onkelens stol. O!

havde det virkelig været lyset fra et skib, som pisset af stormen ilede sin undergang imøde, kunde hun saa da ikke i det mindste bede for de arme mennesker, som var ombord?

„Vor fader“, begyndte hun, men ved ordet „fader“ svigtede stemmen hende. Hun tænkte paa sin egen far, som vel aldrig mere kom tilbage til dem. Mon hans skib var forlist og han død, fordi en krybster ikke havde haft mod til at tænde det fyr, som kunde have frelst ham? Maasse nu en anden liden piges far var der ude i stormen, gif død og undergang imøde, fordi hun ikke turde gjøre sin pligt! Hun for op; uden at tænke over det og uden at skjælve, greb hun den lille lygte, som onkel Ben altid brugte, og ilede ud af døren, som førte til vindeltrappen, og saa hurtig som muligt ilede hun op ad den steile stentræppe, hvor mørket neppe oplystes af den lille hornlygte, op til det store lanternerum, med de rædsomme, store vinduer. Der stod lampen, den store lampe, foran de blanke messing-skjolde, som fangede lyset og kastede det forskert ud over havet. Lampen stod høit; men Cassy stod paa tærne, og idet hun, ligesom onkelen pleiede, trykkede paa en liden knap, tændtes de to rækker af store væger og kastede et straalende lys ud i mørket, der ligesom en væg havde spærret al udsigt over havet. Var det indbildning eller virkelighed, at dette lys et øieblik viste Cassy styggen af et stort skib, med kun en halv mast og et lidet lys ved forstavnen, saa nær, saa frygtelig nær ved Haiens skarpe tænder?

3 næste øieblik var det borte, og da Cassy noget efter langt, langt borte ved indløbet til havnen saa et lys skinne, nærrede hun et svagt haab om, at det var det skib, som nu var i sikkerhed.

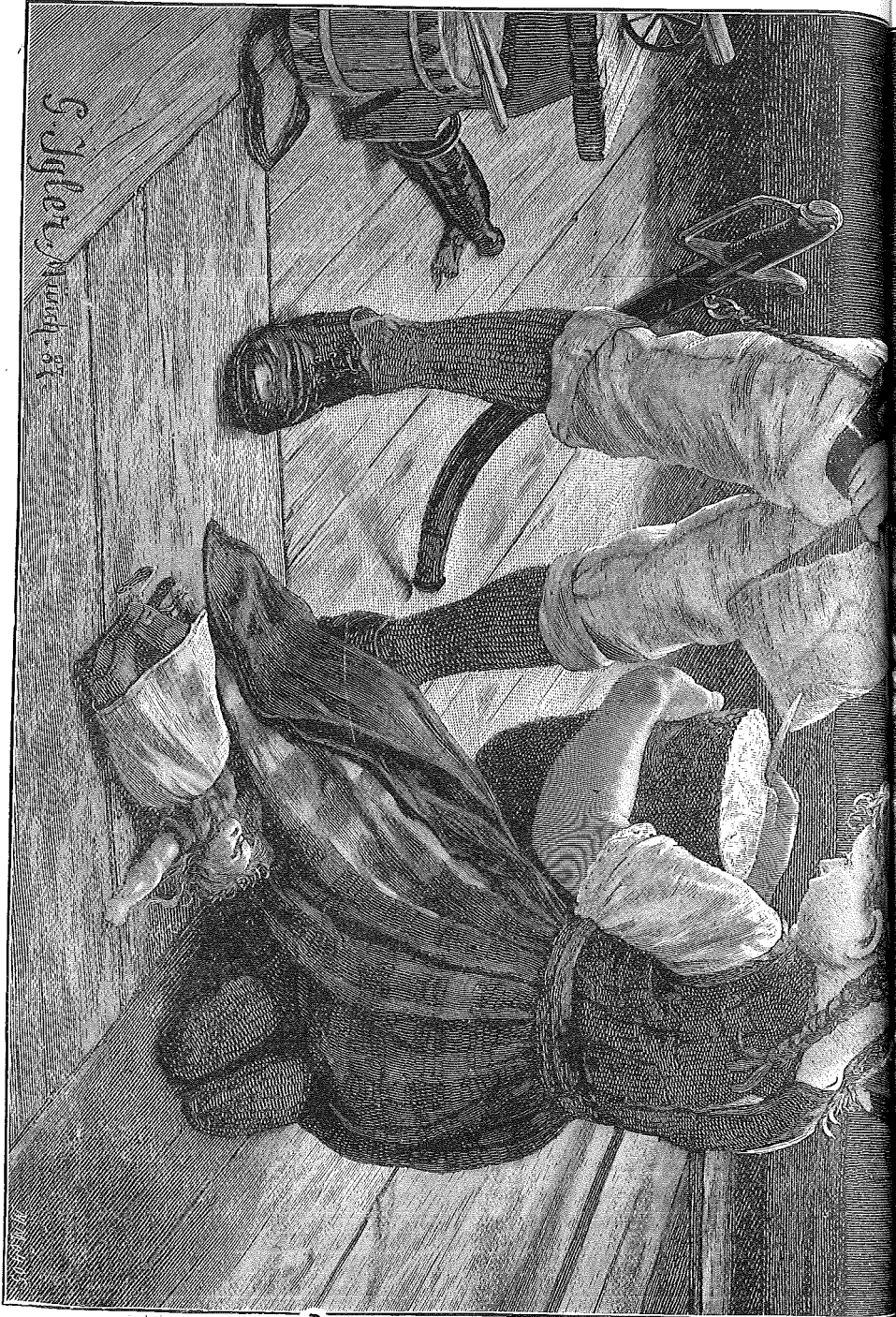
Men hvad var det, som rørte ved hendes haand? Cassy for sammen, saa hun nær var falden ned af trappen; men glad blev hun, da hun saa, det kun var Murre, som

var bleven fjed af at være ene og havde søgt hende i taarnet. Hun tog den paa armen, og hun syntes nu, da hun trykkede den varme, spindende kat op til sig, at mørket paa trappen ikke var nær saa gruopvækkende som før.

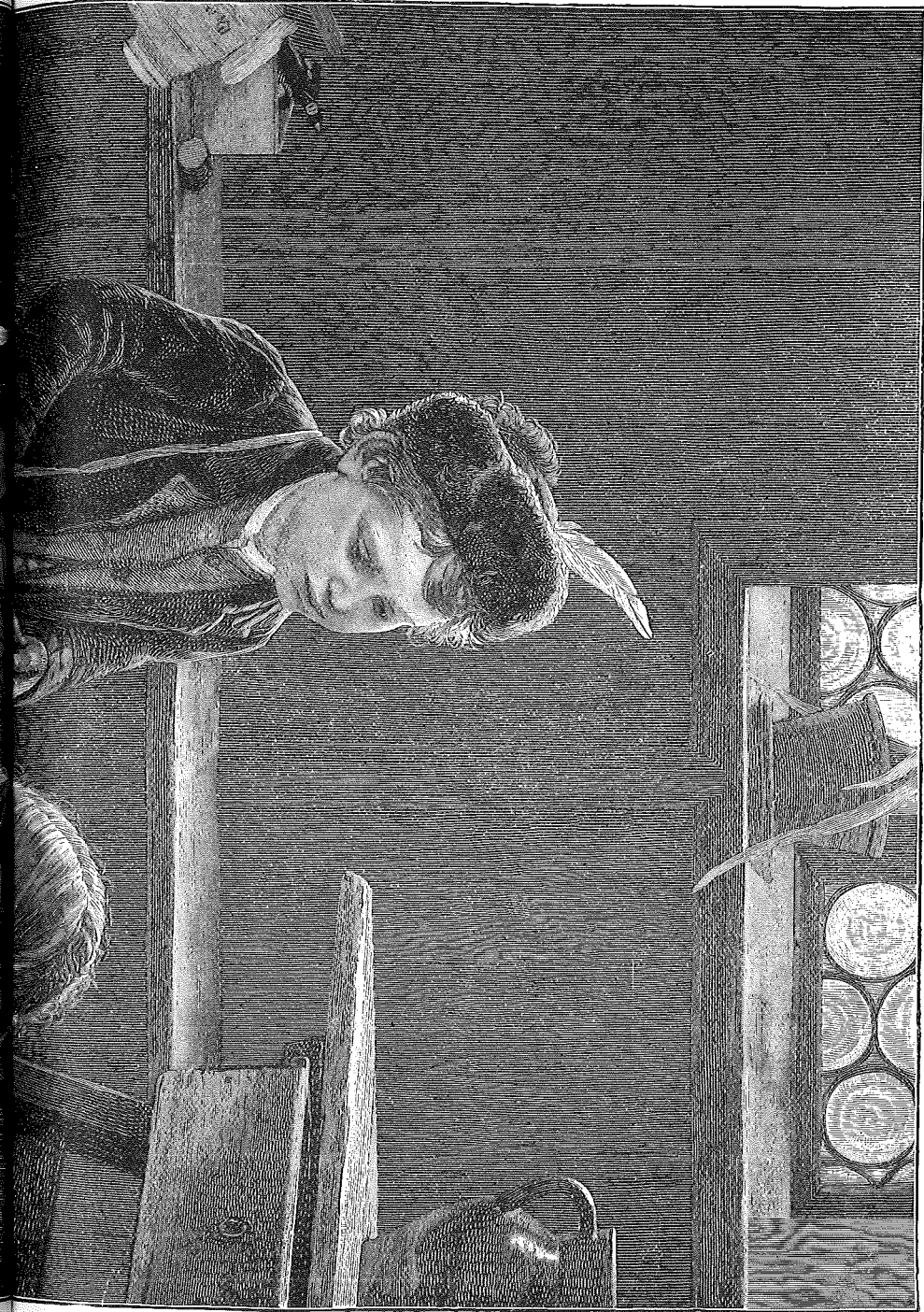
Men det strenge arbejde var endnu ikke forbi. En gang tidligere, for meget længe siden, havde Cassy tilbragt en nat ude hos onkel Ben, og hun huffede, at hun i løbet af natten var bleven vækket to gange ved at høre hans skridt paa trappen. Om morgenen havde han fortalt hende, at skjønt der var olie nok i beholderen til at bære hele natten, maatte han hver fjerde time pudse vægen, ellers var lyset ikke klart. Cassy vidste, hvordan det skulde gjøres; hun havde ofte om dagen hjulpet onkel Ben dermed, og to gange den nat for hun op af sin urolige søvn og gif med lygten og katten op ad trappen, som nu ikke forekom hende nær saa slem, for at holde lyset klart og straalende.

Sidste gang, hun gif derop, var det nær daggry. Hun vidste, lampen skulde slufkes ved solopgang, men det forstod hun ikke at gjøre; det fik vente, til onkel Ben kom. Som hun stod der oppe i lanternerummet og saa ud over det store graa hav, viste der sig pludselig et rødt skjær paa styrne, det deilige forbud paa en ny, lys dag. Binden havde lagt sig, og havet, skjønt endnu i oprør, begyndte at falde til ro. Nu maatte bestemt klippestien være over vandet! Hun vendte sig for at se, om det var saa; jo, der laa klipperne helt over havet, og der saa hun tre skiffelser ile ad stien ud mod fyrtaarnet. Ja, der var onkel Bens sydbest og mors hvide forklæde; men hvem var den høie, ranke mand, med det veirslagne og brune, men skjønne ansigt, som løb foran de andre?

Med et høit raab for Cassy ned ad trapperne og hen til indgangsdøren; med rystende haand skjød hun slaen fra, stødte

Goldbarerhoff.

døren op og laa i næste øieblik i sin fars arme!

„Min pige, min kjætte lille pige!“ var alt, hvad han sagde, idet han trykkede hende tæt op til sig; men hans stemme skjælvede af undertrykt bevægelse.

„Men min skat, min Casshy!“ raabte onkel Ven, som var meget ophidsset, „at tænke sig, at den Gyldne Stjerne' skulde være ude i den storm! At tænke sig, at det var dig, som tændte fyret og frelst din egen far!!!“

Casshy svarede ikke, men der var glædes-
taarer i hendes øine.

(Nord. ill. Børneblad.)

Er himmelen din?

Hn gammel prest kom paa en feriereise i nærheden af en herregaard, som tilhørte en af hans kjæreste venner fra studenterdagene. „Gammel kjærlighed rustet ikke“, siger man, og han besluttede da at se, hvordan hans ungdomsven nu levede. Han blev modtagen med stor hjertelighed. Det var et yndigt hjem, en vacker husmor og smukke, velopdragne børn. Men til sin store sorg merkede den gamle prestemand snart, at naar talen førtes hen paa herren og hans fors og kjærlighed, fandt den ingen gjentklang der i huset. For ret at vise sin gjest alle sine herligheder, lod herremanden spænde for sin gig og kjørte selv for ham. Omfjeder stansede de paa en høi, hvorfra der var en ualmindelig smuk udsigt. I det de nu stod og betragtede det skjønne landskab, spurgte presten, hvem den store, smukke bøgeskov tilhørte. „Den er min“, lød svaret. „Og ingen der nede med alt det krag, som gaar der og græsser?“ „Den er ogsaa min.“ „Og søn, der glinser som sølv?“ „Den tilhører ogsaa mig; du skal faa at se, hvilke deilige fiske der findes.“ „De store, bølgenderne kornmarker derover, er vel ogsaa dine?“

„Ja, de er ogsaa mine.“ „Men den smukke landsby, det er da ikke din?“ „Jo, den hører til mit gods. Alt, hvad du ser fra dette sted, kan jeg kalde mit“, svarede herremanden med stolt selvfølelse. Da løftede presten sin haand og sit øie opad mod himmelen og spurgte ham i det dybeste alvor: „Er da himmelen ogsaa din?“ og saa saa han sin ungdomsven ind i øinene med et blik, som gik ham dybt ind i sjælen. Da kom de to til at tale sammen, som de aldrig tilforn havde talt med hinanden; thi først, medens de havde været skilte fra hinanden, havde presten ret faaet syn paa Guds riges evige herlighed. Og nu faldt det med et den rige herremand som skjæl fra øinene, og han saa, at han midt i al sin rigdom var en fattig mand; thi hvad havde han, dersom herren i den samme nat vilde kræve hans sjæl! Men det blev ham tillige klart, at herren havde sendt hans gamle ven til ham som sit naadebud til hans og hans families evige frelse. Og Guds fred drog ind i hans hjerte, og Guds naadesol spredte sin evige velsignelse over ham og alle hans kjære. Fra den tid glemte han og hans familie aldrig, at deres store rigdom kun var et laan, og at deres rette hjem var i himmelen. (Bethanias julegave 1887.)

Sulde søskende.

Hans, vil du holde dette garnhеспel for mig, medens jeg nøster?“ spurgte Louise sin bror.

Hans, som netop holdt paa med sit regnestykke, lagde griffel og table fra sig og gik hen til søsteren for at hjælpe hende.

Han satte sig taalmodig ned paa skammelen med garnhеспlet mellem begge hænder; men det gik sent, meget sent; thi traadene var komne om hverandre, og alt det Louise stræbede med at faa det i orden igjen, gjorde det kun endnu mere ugreit. Hun snoede

og smyggede, vendte og dreiede, traf snart haardt, snart ganske lempelig, — forgjæves — hun kom ikke videre og begyndte at blive utaalmodig.

„Nei, Hans“, udbrød hun endelig, „nu vil jeg ikke holde paa med det længere, — det nytter saa ikke alligevel, det bliver jo værre og værre.“

„Kunde ikke jeg forsøge?“ spurgte Hans, „jo, lad mig det, — jeg nøster, saa holder du, Louise.“

Det var et stridt arbejde, det maatte nok Hans ogsaa tilstaa; men han var ikke af dem, som gav tabt, førend han havde vundet slaget. Hurtig gik det rigtignok ikke med ham hestet; men endelig havde han „klaret pynten“, som han kaldte det, og nu gik det rafft fra haanden, — hejlet blev stadig mindre og tyndere, og nøstet voksede hurtigt.

„Nu vil jeg nøste“, bad Louise, „jeg bliver saa træt i armene af at holde.“ Og Hans, som altid var saa snild, fødte søsteren heri.

Endelig var nøstet færdigt, og Louise kastede det høit i veiret som en bold og fangede det med hænderne.

„Tak for hjælpen, Hans“, sagde hun glad, „en anden gang skal jeg hjælpe dig igjen, fordi du er saa snild.“ — „Det kan du saa gjøre med det samme“, svarede Hans leende. „Se her, vil du lægge nyt bind om historien min og sy træppapiret fast i dittatbogen min, saa skal vi være skulds!“

Louise var ikke sen med at efterkomme opfordringen.

„Naar jeg nu har regnet stykket mit færdigt, saa skal vi gaa ud i gaarden og bygge snemand“, sagde Hans, „og saa skal jeg hjælpe dig med at bygge et lidet snedukkehus, som du bad mig om igaar.“

„O, hvor snild du er!“ raabte Louise og omfavnede sin bror. „Du er den snildeste bror i hele verden!“

„Og du den snildeste søster“, sagde Hans. Moderen sad i værelset ved siden af og

smilede. I sit hjerte takkede hun Gud, fordi hun havde saadanne hjærlige børn, og hun bad om, at Gud fremdeles vilde hjælpe dem til at være snilde og lydige.

Kjære barn, som læser dette, er du snild og hjærlig og søielig mod dine søffende?

E. R.

Et og andet.

I fængslet. En elendig forbryder var engang lagt i tunge lænker og skulde dagen efter gaa den vei, fra hvilken ingen vender tilbage, det vil sige til retterstedet. Da aabnedes fængslets dør; forbryderens mor træder ind og vil tage affed med sin ulykkelige søn; men denne rykkede harmfuldt i sine lænker, udstrakte sin arm og raabte: „Du er skyld i min død. Jeg vil gaa bort og anklage dig for Guds throne; thi da jeg første gang stjal poteter paa vor nabos mark, saa lo du blot og sagde: Du er en listig knegt; og saaledes gik jeg fremad paa den vei, som imorgen faar en saa ulykkelig ende. Forbandelse, forbandelse over dig!“ Og moderen flyede bort fra ham og raabte: „Ve, ve mig!“

Jeg tager den anden haand. En dame saa engang en liden gut paa ni aar, som holdt paa at dreie et stort hjul omkring. Fem timer hver eneste dag udførte han det tunge og ensformige arbejde. Og udbyttet var ikke stort; thi han fik blot 20 cents om dagen. Men hjemme havde han en syg mor, og han var saa glad over, at han kunde hjælpe hende lidt.

„Stakkels gut“, sagde damen, „bliver du ikke træt af at dreie dette tunge hjul?“

„Na, jo, undertiden bliver jeg nok træt“, svarede han.

„Og hvad gjør du da?“ spurgte hun.

„Jeg tager den anden haand. Jeg bruger kun en haand ad gangen, og naar jeg er træt i den ene, saa hviler jeg den og tager den anden.“ Det var et rigtigt svar! Den lille gut vil sikkert nok engang blive en brav mand, kanske en stor og berømt mand!

Mellem himmel og jord.

Uen af de nordligste byer i England er der en kirke, næsten lige saa stor og høi som en domkirke, og denne var for ikke længe siden skuepladsen for en af de ædleste handlinger, der nogensinde er bleven udført.

Der var noget paa den indvendige side af taget, som skulde gøres istand; et stillads var anbragt mellem bjelkeverket, som bar taget, og høie stiger førte op dertil. En dag gik to brødre, Hugo og Peter, sammen fra skolen, og da de saa, at kirkedøren var aaben, gik de ind. Arbeidsfolkene var gaaet hjem for at spise til middag, og gutterne stod og stirrede forbausede op under det høie stillads.

„Det vilde være morfsomt at gaa derop,“ sagde Peter og kastede et længelsfuldt blik op ad stigen.

„Op med dig da!“ sagde Hugo, og behændige som smaa matroser klatrede de op ad stigen og stod paa stilladset ovenpaa.

„Hurra,“ raabte de uvilkaarlig begge da, de var der oppe, men taug dog straks, da de kom til at tænke paa, at de var i en kirke. I begyndelsen gik alt godt; de bevægede sig frygtfomt og forsigtig fra det ene sted til det andet, og da de fik lidt mere mod, saa de ned paa de smaa bøger og kirkestole nedenunder dem og tænkte paa, hvor smaa de vel selv saa ud i den afstand.

„Nu vil jeg gaa ned og se,“ sagde Hugo.

„Na nei, nei!“ indvendte Peter, som ikke holdt af, at blive alene tilbage deroppe; „nu kommer arbeidsfolkene straks; flokken var over 12, da vi gik fra skolen; vi maa hellere gaa ned begge to, førend de kommer.“

„Vent blot et øjeblik,“ svarede Hugo, „lad os endnu en gang løbe hen til den anden ende og se paa det smukke vindu.“

Som sagt saa gjort — men ingen ved, hvordan det gik til, at en planke gav efter,

og begge gutter faldt igjennem. Peter blev imidlertid i faldet hængende i en af de store bjelker, og Hugo havde paa en eller anden ubegribelig maade faaet fat i sin broders ben. Der hang nu gutterne i luften med ubstigt til en forfærdelig død, hvis kræfterne svigtede. Sekunder blev næsten til timer for dem i denne rædselsfulde stilling.

Kunde de blot holde sig et par minutter til, vilde arbeidsfolkene komme, og de vilde blive reddede; men nu sagde Peter, som efterhaanden mere og mere gled af bjelken: „Kjære Hugo, jeg kan ikke holde fast længere. Hvad skal jeg gjøre?“

Han var den yngste og svageste af gutterne, og med Hugo hængende ved sit ben, var det ham naturligtvis endnu sværere at holde fast.

Hugo taug et øjeblik, i hvilket han vel tænkte paa hjemmet, paa moder, paa den lille søster Annie, og hvem kan vide, hvilke tanker, der kan være gaaet gjennem den ædle guts sjæl i det øjeblik:

„Hvis jeg gav slip, kunde du saa holde fast?“

„Det kunde jeg maaste nok,“ svarede Peter svagt, og i næste øjeblik laa et livløst legeme udstrakt paa kirkegulvet nedenunder.

Dette er en sand historie. Kan man tænke sig, at Peter nogensinde har glemt den ældre broder, der saaledes ofrede livet for ham? Nei aldrig. Og dog, hvor ofte glemmer vi ikke vor broder ved Guds høire haand, der døde paa korset for os!

Gaadespørgsmaal.

Nævn mig en dansk by, som bliver til et guttenavn, naar du tager første bogstav væk.

Karl L. Birkenæs.

Opløsning paa gaaderne i nr. 30.

De begravne byer er: Genf, Niga, Weife Madras.
Billedgaaden: Aalborg, Viborg, Aarhus, og Ribe stift.